AKASYA ÇETİNKAYA

UZAYDAKİ İZLER

TİLKİ Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Uzaydaki İzler
Akasya Çetinkaya

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hanife Sarıtaş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: İdil Sarı

1.Basım, İstanbul, Mart 2025
ISBN: 978-625-6130-75-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

UZAYDAKİ İZLER

Akasya Çetinkaya

Bu kitap, yara almış ve ruhundaki izler küçücük bedenine sıkışmış bütün kız çocuklarına…

GİRİŞ

Bir kitapta, insanın gönül bağı kurduğu her şeyden ömrü boyunca sorumlu olduğunu okumuştum.

Belli bir yaşa gelene kadar okuduğum her kitabı hayat felsefem haline getiriyordum. Büyüdüğümde o karakter gibi çok mutlu olacağımı düşünür, hep hayal kurardım.

Masallara çok inanırdım. Her sonun mutlu biteceğini; hatta her birimizin birer, mutlu sonsuz olacağını düşünürdüm. Ama atladığım bir şey vardı... Masallar, gerçeğe en uzak olan yazılardı.

Sanırım bu düşünceleri ilk aştığım gün, babamın anneme ilk vurduğu gündü. Küçük bir kız çocuğunun her zaman kahramanı babasıdır. Onu ilk seven erkek, ona ilk sevmeyi öğreten erkek... Durum böyle olunca küçüklüğümden beri bir sürü düşüncem değişmişti. "Acaba bende mi bir sorun var?" demekten alıkoyamadım kendimi.

Biliyordum yaşadığım hayatı ben seçmemiştim ama hayatıma yön verecek insan yalnızca kendim olacaktım. Belki kitap okumayı bırakmayacaktım ama hüzün dolu bir romanın ana karakteri olmayacaktım.

Bu sabah gözlerimi hayatımın en heyecanlı sabahına açmıştım. Gözlerimdeki heyecanı göremesem de kalbimde hissedebiliyordum. Değişik bir durumdu biliyorum ama hissettiğimi bilmek beni daha da heyecanlandırıyordu. Çünkü her zaman, duygularımı saklamaktan nefret eden bir insan olmuştum.

Gözlerimi açıp odamda göz gezdirmeye başladığımda ayılmak için, başucumda duran su bardağından birkaç yudum su aldım. Damaklarıma karışan suyun tadı, beni rahatlatmak için değil de, hissettiğim güzel duyguları tersine çevirmek ister gibiydi.

Bu duruma alışmıştım.

Kulaklarıma dolan bağırışıma sesleri, bundan önceki günleri hatırlattı. "Yapma tamam yapma." ama bu gün diğer günlerden çok farklıydı.

Vücuduma yayılan korku beni etkisiz hale getirecek durumdaydı.

"Çalışacak duydun mu eve para getirmek için çalışacak."

Babam, annemin saçını daha güçlü bir şekilde çektiğinde dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım.

"Söz veriyorum İz. Söz veriyorum bir daha annene elimi kaldırmayacağım kızım."

Elimdeki telefonda son tuşa da bastığımda babam daha da ağlamaya başladı.

"Polisi arayacaksın da ne olacak? Söylesene. Ben hapse girdiğimde için rahat mı edecek? Anneni kurtaracaksın ama ya baban? Babasız kalmayı göze alabiliyor musun İz?"

Yine aynı şeyler oluyordu. Babamın düzeldiği falan yoktu.

"Ne işinden bahsediyorsun sen? Annem hasta hiçbir iş yapamaz!" Sorduğum soruyla ellerini annemin saçlarından çekmeden bana döndü.

"Annenden bahseden de kim güzel kızım, ben senden bahsediyorum." Kaşlarım çatılırken annemin sözleriyle kaskatı kesildim. "Benim kızım okuyacak. Duydun mu beni? Benim kızım okuyacak!" Babamın elleri annemin boğazını bulduğunda ne yaptığımı bilmeden ellerim babamın elindeki silahı buldu.

"Senin kızın üniversitelerde orospuluk yapacağına pavyonda yapıp eve para getirecek!" Duyabildiğim son sözler buydu. Transa geçmiş gibiydim. İşaret parmağım önce silahın tetiğini buldu. Annemin gözleri kapanırken benim yapabildiğim tek şey ateş etmek oldu.

Babamın elleri gevşedi. Annemin gözleri kapandı. Ve sonra ikisi birden gözlerimin önünde yere yığıldı.

"Anne." Elimdeki silah yere düşerken koşarak annemin başucuna geçtim.

"Annem uyan. Annem lütfen uyan."

"Uyan hadi gidelim." Birkaç saniye bekledim. "O uyanmadan gidelim." Hareket etmiyordu.

"Anne kurtulacağız. Gideceğiz buradan. Ben üniversiteyi kazanacağım. Açıklanmıştır sonuçlar. Anne lütfen." Gözlerimden yaşlar hiç durmadan akıyordu. Öyle çok ağlıyordum ki evin kırılan kapısını bile fark edemeyecek kadar kendimden geçmiştim.

"Ben savcı Uzay Kara. Sen de İz Yılmaz olmalısın?"

Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim.

"Evet İz, bana olup biteni anlatır mısın?"

Cevap vermedim.

"Olay olduğu zaman annenin cesedine sarılmış ağlıyormuşsun. Bu doğru mu?" Gözlerimi devirdim.

"Polislerin beni o şekilde bulduğunu söylüyorsunuz fakat ısrarla benden duymaya çalışıyorsunuz. Bana mı inanacaksınız çalışma arkadaşlarınıza mı?"

Kaşları çatıldı. Biraz bana doğru yaklaştı. "Sence de biraz fazla cesurca konuşmuyor musun?"

"Olayı anlatmamı mı istiyorsunuz?" Ellerim saçlarımı karıştırdı, oradan ise yüzüme ulaştı. "Tamam hemen anlatayım. Normal bir sabaha uyandım. Hatta normalden daha da heyecanlı bir sabaha." Bir kaç dakika durup kendime gelmeyi bekledim.

"Bu sabahın diğer sabahlardan farkı neydi?"

Sorduğu soruyla gülümsedim. "Bugün sınav sonuçları açıklanacaktı. Açıklanmıştır da. Annemi de alıp buradan gidecektim. O kadar emindim üniversiteyi kazandığıma."

"Kazanmış mısın peki?"

Gözlerim dolarken cevap verdim. "Bilmiyorum. Bakmadım."

Elini devam et der gibi salladı. "Sonra yatağımdan kalktım ve başucumdaki sudan bir kaç yudum aldım iyice ayılabilmek için. Sonra içeriden bağrışma sesleri geldi. Anladım hemen annemle babamın kavga ettiğini. Annem sürekli yapma diye bağırıyordu. Koşarak odamdan çıktım."

"Salona gittiğimde babam annemin saçlarından çekiyordu." Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Bunu söylemekten çok utanıyorum ama bu her gün gördüğüm ve alıştığım bir görüntüydü. Bir insan annesinin dayak yemesine alışır mı? Ben alıştım işte."

"Sonra aralarında bir konuşma geçti babam çalışacak ve eve para getirecek deyip duruyordu. Ben de sinirlendim annem hasta nasıl çalışacak dedim. Babam da bana annemin değil benim çalışacağımı söyledi. Her ne kadar içim rahatlasa da annemin olayı bu kadar abartması beni ürkütüyordu. Sonra annem bağırmaya devam etti benim kızım okuyacak diye." Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. "Babam ise üniversite de orospuluk yapacağına pavyonda yapıp evine parasını sokar dedi."

Bakışlarım karşımdaki ela gözlü adamı bulduğunda elini yumruk yapmış olduğunu fark ettim. "Sonra annem bağırmaya kalkınca boğazını sıktı ben de ne yapacağımı bilmeden belindeki silahı aldım ve hiç düşünmeden o pisliğe sıktım."

Sözlerim bittiğinde karşımdaki adamın bakışları masaya ilk oturduğumdan çok daha farklıydı. Ve bana söylediği tek şey, "Baban... Yaşıyor. Belki bilmek istersin diye düşündüm." oldu.

O gün bütün anlattıklarım odanın içindeki rüzgarın ters tepmesi sonucu yüzüme vurdu. Evet yaşadıklarım benim suçum değildi. Ama olmayan adalete göre benim suçumdu. Belki de beni çok güzel bir hayat beklerken artık hiçbir şey beklemiyordu.

3 GÜN SONRA

Birazdan bütün hayatımı etkileyecek bir karar verilecekti bu mahkeme salonunun içerisinde. Ama artık önemli değildi. Benim bir hayatım yoktu. Hapse girmem iyi bile olabilirdi.

"Yaz kızım." Hâkimin dudaklarının arasından çıkan iki kelimeyle mahkeme salonunun hepsi ayağa kalktı.

Bakışlarım, üç gün önce beni sorguya çeken savcıya kaydığında onun da bana baktığını fark ettim.

"İz Yıldırım'ın, kasten adam yaralama suçundan 1 yıl 6 ay hapis cezasına çarpıtılmasına, babası Kadir Yıldırım'ın ise kasten adam öldürme iddialarına karşı yeterli delil bulunmamasından mahkemenin 3 ay 3 gün sonrasına uzatılmasına karar verilmiştir."

Adalet? Gerçekten adalet neydi? Peki adaletin olmadığı bir ülkede adalet sarayları neden vardı?

Ellerimi kelepçelemek için gelen iki polise zorluk çıkarmadan bileklerimi uzattım.

Ardından biri bir koluma, diğeri öbür koluma girdi.

Her zaman hayalim olmuştu bir adliye salonunda böyle bir suç içerisinde bulunmak.

Ama durmam gereken yer burası değildi. Müvekkilimin yanıydı.

Benim en büyük hayalim, hukuk okuyup şiddet gören bütün kadınları en iyi şekilde savunan bir avukat olmakken, manşetlere bu şekilde

çıkmakken... Bugün gazetelerde adım şu şekildeydi: KOCASI TARAFINDAN ÖLDÜRLEN KADININ 18 YAŞINDAKİ KIZI, VERDİĞİ İFADE İLE YÜREKLERİ DAĞLADI.

Adliye salonunda çıktığımda birinin dudaklarının arasından kendi adımı duydum. Yürümeyi bıraktığımda yanımdaki iki polis memurunun da durduğunu fark ettim.

"Sanıkla konuşma izinim var." Karşımdaki savcı Uzay Kara'dan başkası değildi.

Elindeki telefonu yavaşça bana doğru döndürdüğünde yemin ederim dünyanın başıma yıkıldığını hissettim.

Çünkü ekranda tercih sonuçlarım vardı.

İz Yılmaz, 1. tercih Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi.

Güneş doğmuş muydu? Bilmiyordum. Pek de önemli değildi. Çünkü benim güneşim sonsuza dek batmıştı.

1. BÖLÜM

"Geçmişin izleri..."

6 Yıl 6 Ay sonra

İnsanın yeri geldiğinde hissettiği bazı duygular, gün gelince onu bir hiçmiş gibi hissettirebilirdi. Bunun en büyük örneği ben olabilirim. Küçüklüğümden beri yaşadığım bütün duygular, bütün hayatımı etkiledi. Küçücüktüm, yanımda olmasını asla istemeyeceğim insanlar tarafından eğitildim. Bana kötü olanı iyiymiş gibi dayattılar.

Ben de kendi kendimi büyüttüm. Evet annem hayatımın her döneminde yanımdaydı ama onun sessizliği benim kaybolmama neden oldu. O sustukça, ben yok oldum.

Dokuz yaşındaki bir kız çocuğunun annesini korumaya çalışması sizce normal miydi? Bence değildi.

Babam, anneme her vurduğunda, küçücük bedenimi önüne atmaktan asla çekinmiyordum. İki yetişkinin arasında ezilen minik bedenim annesini kurtaracak sanıyordu. Fakat bilmiyordu ki, kollarında oluşan derin yaralar hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Annesini yaşatamayacaktı.

Hissettiklerini bağıramayacaktı...

Her zaman hissetmekten mahrum bırakıldım. Duygularımı bağıra çağıra söylemek istediğim her an bir engel çıktı karşıma ve hiçbir zaman o engele dur diyemedim.

Ama bugün...

Bugün gerçekten derinden hissedecektim.

"Şimdi bütün söyleyeceklerimi tekrar etmeni istiyorum kızım."

Karşımdaki baro yönetim kurulu otururken, söylenilen her şeyi tekrar ettim.

"Hukuka,"

"Hukuka,"

"Ahlaka,"

"Ahlaka,"

"Mesleğin onuruna ve kurallarına uygun davranacağıma,"

"Mesleğin onuruna ve kurallarına uygun davranacağıma,"

"Namusum ve vicdanım üzerine yemin ederim."

"Namusum ve vicdanım üzerine yemin ederim."

Sözler bittiğinde kalbimde oluşan filizlenmenin umut olduğunu çok sonradan anladım. Karşımda oturan insanlar artık benim meslektaşımdı. Zor olmuştu ama olmuştu.

O dört duvarın içindeyken kurduğum tek hayal, yemin törenimdi. Çünkü biliyordum, bir gün her şeyin geride kalacağını biliyordum.

Karşımdaki deftere dosyam için imza attığımda, salonda bir kere daha alkış tufanı koptu.

Bu beni daha da gururlandırdı. Koskoca bir salonun içerisindeydim ve onlarca insan bana gururla bakıyordu.

Ruhsatımı aldıktan sonra bakışlarımı salonun içinde gezdirme fırsatım daha yeni oluyordu. İlk defa bir topluluğun karşısında hiç utanmadan, dimdik duruyordum.

Salondaki büyük topluluğun aynı anda bakması beni tedirgin etmiyor, aksine kalbimdeki kelebeklerin daha da çoğalmasına sebep oluyordu.

Gözlerimi salonda gezdirmeye devam ederken dikkatimi bir şey çekti. Tanıdık bir çift göz. Gözler tanıdıktı. Fakat hissettirdikleri aynıydı.

Sonradan anladım, karşımadaki Uzay Kara'dan başkası değildi.

Gözlerimi ondan ayırmadan sakince sahneden indim.

Herkes tek tek salondan ayrılırken biz hâlâ gözümüzü bile kırpmadan birbirimize bakıyorduk.

Hani demiştim ya, sorgu odasına ilk oturduğumdaki bakışları ile kalktığımdaki bakışları aynı değildi.

İşte şimdiki bakışları çok daha farklıydı. O zaman hüzünle bakan adam, şu an da hayranlıkla bakıyordu bana.

Bu anlamsız bakışmayı bitiren ben oldum.

Elimdeki ruhsatıma gururla bakarken, yemin törenimden ayrıldım. Kendimi son altı yıl içerisinde gerçekten huzurlu hissediyorum. O kadar çok şey yaşamıştım ki, on sekiz yaşında bir genç kızın asla ama asla yaşamaması gereken şeylerdi.

O mahkeme salonundan çıktığım gün beni durduran, Uzay Kara belki de onca acının içerisinde bana en güzel haberi vermişti. Yine söy-

lüyorum, o dört duvar içinde beni ayakta tutan tek şey, o lanet yerden çıktığımda beni bekleyen güzel hayatımdı.

Hatırlıyor musunuz? Bir kadın vardı kocası tarafından öldürüldü. Öz kızı ise babasını silah ile yaralamıştı.

İlk işim, o kadın için adalet aramak olacaktı. Çünkü bu benim üstüme yapışan bir yemin gibiydi. Yıllar önce verdiğim sözleri, ilk olarak kendi babam üzerinde uygulayacak olmam beni hüzünlendirse de hak ettiği aşikardı.

Bir adalet varsa herkese işlemeliydi.

Önümden geçen taksiyi sol elimle durdurdum, hızla kapıyı açıp içeri girdim.

Şoför bana dikkatlice bakarken, "Karşıyaka Örnek Köy Mezarlığı." diye fısıldadım.

Araba hızla ilerlemeye başladı, başımı sağ tarafımdaki cama yasladım.

Yıllar sonra annemi gururlandırmak için yanına gidiyordum. Beni daha fazla ne mutlu edebilirdi ki?

Beni büyütürken en büyük hayali, okumamdı. Babam tarafından sürekli ezilen bir kadın olduğu için hiç kimse tarafından ezilmeme tahammülü yoktu. Şu an olan konumumu ona borçluydum.

Belki de bütün yaşadıklarıma....

Mezarlıktaki taşlar görünmeye başladığında içime bir huzur doldu. Bazı insanlar mezarlıklardan korkarken, benim en huzur bulduğum yer mezarlıklardı.

Kalbim olukça hızlı atmaya başladı.

İnsanlar burada zarar göreceklerini düşünse de karakoldan, jandarmadan her yerden daha güvenliydi burası.

Her zaman büyüklerimizin dediği gibi, "Ölüden değil, diriden korkacaksın." lafı doğruydu.

Evet klasik gelebilirdi ama kendimi böyle büyüttüm ben. Bir ölü sana nasıl zarar verebilirdi ki?

Taksi durduğunda içimdeki heyecanla çantamdan bir miktar para çıkartıp şoföre uzattım. Hızla kapıdan indiğimde annemin mezarının hemen önündeydim.

Mezar taşındaki Güneş ÖZKAYA adını gördüğümde içimden bir ürperti geçti. Annemin mezar taşında o adamın soy adının yazmasını istememiştim.

Yaşarken ona yeterince acı veren her şeyi öldüğünde almak istemiştim.

Hatta o adamı tamamen hayatımdan çıkartmak için kendi soy ismimi bile değiştirmiştim.

Mezarlığın kapısından içeriye adım attım. Düzenli bir şekilde geldiğim için, mezarlığın üzerindeki çiçekler oldukça kusursuz gözüküyordu. Çiçekleri çok severdi.

Elim yavaşça toprağın üzerinde gezinirken gözümde tek damla yaş bile akmadı. Şu an saatlerce onunla konuşmak istiyordum.

"Anneciğim. Sözümü tuttum." Elimdeki ruhsatımı hafifçe toprağa sürttüm. "Bak avukat oldum." Burukça gülümsedim.

"Keşke sen de görseydin demeyeceğim. Çünkü sen zaten her şeyi görüyorsun." Konuşurken boğazım düğüm düğüm olduğu için, bir süre doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Anne. Ben adalete pek inanmıyorum. Çünkü bu ülkede inanabileceğim bir adalet kalmadı. Yanlış anlama, senin için yattığım o birkaç yıl bana asla koymaz... Ama, ama o adamın yalnızca üç ay demir parmaklar ardında kalması... Gerçekten çok koyuyor bana." Sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Ama sana yemin ederim. O kadar çok savaşacağım ki." İçimdeki hırs büyüyordu. Ve en büyük dileğim, bunun nefrete dönüşmemesiydi.

"Ne bir daha bir kadın senin olduğun yerde olacak ne de bir çocuk benim olduğum yerde."

Sanki karşımdaymış gibi sanki şu an mezarlıkta değilmişiz gibi konuşmaya devam ettim.

"Benimle ne kadar gurur duyduğunun da farkındayım. Ben de kendimle gurur duyuyorum." Birkaç saniye bekledim.

"Ama avukat olduğum için değil, senin kızın olduğum için." Elimi bir kez daha toprağın üzerinde dolaştırırken fısıldadım.

"Hani bana, annene çok benziyorsun diyenlere hep derdin ya, "Bahtı benim gibi olmasın." diye.

"Senin gibi biri olacaksam senin kaderinin aynısını yaşamaya da razıyım ben anneciğim."

Ne kadar süre daha orada kaldım bilmiyorum ama kalkarken söylediğim son şey, "Eğer burada biraz daha kalırsam ağlayacağım ve haya-

tımın en umut dolu gününü ağlayarak geçirmek istemiyorum. Hem sen de öyle olmasını istemezdin." Oldu.

Ardından mezar taşına o kadar içten bir öpücük bıraktım ki, annemin o öpücüğü hissetmeme gibi bir şansı yoktu.

"Hadi İz, hazır değil misin?"

Sinem'in seslenmesiyle elimdeki kırmızı ruju yavaşça makyaj masamın üzerine koydum. Kendime son kez aynadan baktığımda hazırdım.

Üzerimdeki dar, siyah elbiseye baktım. Kısa olmasına rağmen sol tarafında derin bir yırtmacı vardı.

Siyah rengine aşıktım.

Sinem bir kez daha bana seslendiğinde onu daha fazla bekletmek istemediğim için siyah küçük çantamı elime aldığım gibi salonun yolunu tuttum.

Sinem benim çocukluk arkadaşımdı. Aynı Atlas, Cem ve Barış gibi. Kendimi bildim bileli onlar vardı ve bundan oldukça memnundum.

Sinem her acımı paylaşabileceğim bir limanken, Atlas her gülmeye ihtiyaç duyduğumda gittiğim bir komedi filmi başrolü gibiydi.

Barış sevdiğim şarkıları çalmak için hazırda bekleyen bir radyo, Cem ise, bir abiydi.

Küçücüktük, yetişkinlerin mahvettiği hayatlarımızı, oyuncaklarımızı toplar gibi toplamıştık.

Büyümüştük. Birbirimizden başka, ne oyuncağımız kalmıştı, ne de kimsemiz.

Sinem çantasına sigarasını koymaya çalışırken aynı zamanda söyleniyordu. "Gelmeseydin İ-" bakışları bana değdiğinde gözlerinin parladığını gördüm.

"Çok güzel olmuşsun!" Çantasını hemen omuzuna astı. "Senin için yaptığımız kutlamanın hakkını veriyorsun gerçekten."

İçten bir şekilde gülümsedim. "Hadi hadi geç kaldık zaten."

Siyah buti botlarımı ayağıma geçirirken aynı zamanda Sinem'in sorduğu soruları cevaplamaya çalışıyordum.

"Bizim mekâna gideceğiz gitmesine de Atlasların bundan haberi var mı?"

Merdivenlerden inerken cevapladım onu. "Evet az önce konuştum ikisiyle de."

"Tamam taksi de gelmiş zaten hadi çabuk binelim." Hızla taksiye bindiğimizde kulaklığımdan kulağıma sızan müziğin sesiyle mest olmuştum.

"Bulut geçti, gözyaşları kaldı çimende." diyordu şarkının sözleri.

Bu şarkı annemle benim şarkımdı. Ne zaman dinlesem aklıma küçükken evimizin karşısında her okul çıkışı beraber gittiğimiz park gelirdi.

"Gül rengi şarap içilmez mi böyle günde." diye devam ediyordu Mehmet Güreli.

Elimizdeki kısık sesli radyo, ellerim annemin ellerinde; saçlarım rüzgarın esirinde. Her okul çıkışı başka bir salıncağın kucağında bulutlara uçacağımı düşünürdüm.

"Seher yeli eser yırtar eteğini gülün."

Her gün bindiğim o salıncakta, annem beni göğe çıkacakmışım gibi sallardı. Ve ben yükseklik korkum olmasına rağmen, annemle geçirdiğim en özel an olduğu için asla sesimi çıkartmazdım.

Ben İz Özkaya. 25 yaşında yeni avukat olmayı başarmış genç bir kadınım.

Hırsımın nefrete dönmesi en büyük korkumken, damarlarımda dolaşan hissin nefret olması yerimde durmamı engelliyordu. İçime büyük bir sıkıntı düşmüştü. Sebebini çok iyi biliyordum.

Taksi gece kulübünün önünde durduğunda Sinem parayı ödemek için eli çantasına gitti. Sol omuzuna dokunarak onu durdurdum.

"Sen arabadan in, benim bir işim var. Bir saate hemen geliyorum."

Sinem, bazı şeyleri sorgulamaması gerektiğini biliyordu. Ondan sesini çıkartmadı. Taksiden hiçbir tepki vermeden indiğinde içimdeki duygular arşa çıkmıştı.

Önce taksiciye gitmemiz gereken yeri söyledim. Ardından bakışlarımı camdan dışarıya çektim. İçimdeki nefretin azıcık bile sönmesine izin vermeden taksinin durmasını bekledim.

Çünkü biliyordum, eğer şu an bu nefret dinerse alabileceğim hiçbir cesaret kırıntısı kalmayacaktı.

Bir süre kafamdaki düşünceleri silmeye çalıştım. Bir süre dediğim taksi durana kadar.

Taksi durduğunda hızlıca çantamdaki cüzdanımdan bir miktar para çıkarttım ve taksiciye uzattım. Ardından duruşumu dikleştirerek taksiden indim, attığım her adımın kendimden o kadar eminmişim

gibi çıkmasına o kadar özen gösterdim ki. Sanki dışardan geçen biri, bu adımların birer yemin olmasına ikna olmasını ister gibi.

Karşımdaki gece kondu, elimdeki minik cep kağıdı... Dışarıdan bakan herhangi birine, korku filmi oyuncusuymuşum gibi hissettirebilirdi.

Bakışlarım iki gün önce evimin hemen önüne gelen ve şu an elimde duran not kağıdına takıldı. İlk okuduğumda yazanları pek ciddiye almamıştım. Fakat bugün yemin töreninde gördüğüm gözler, beni kendime getirmişti.

"Küçük bir kız çocuğunu en çok yaralayan şey, babasının annesini sevmemesidir derlerdi de inanmazdım... Eğer sevgili babacığının yeni ailesi ve güzeller güzeli minik kızının zarar görmesini istemiyorsan bizi ziyaret etmeni öneririz."

Belki şu an o adamın yeni karısını düşünebilecek bir psikolojide değildim fakat, benim kendi canımın bir parçasından söz ediliyordu. Benim gibi büyümemesi için canımı bile ortaya atabileceğim bir kız çocuğuydu o.

Hem kendi annesini ve babasını o seçmemişti ki. Bu dünyaya gelmesi konusunda fikri de alınmamıştı.

İçimdeki huzursuzluğu gidermeye çalışırken derin bir nefes aldım. Daha fazla beklemenin bir manası olmadığından, aynı adımlarla yürümeye başladım.

Dokunsam kırılacakmış gibi duran kapıyı yavaşça ittirdikten sonra beni ilk önce iki tane iri yarı bir koruma karşıladı.

Yüzümde mimik oynamadan olduğum yerde durduğumda, kel olan iğrenç bir şekilde gülümsedi. "İz Özkaya?" cevap vermek yerine başımı yavaşça yere doğru eğerek onayladım onu.

Eliyle sol taraftaki koridoru gösterdikten sonra "Bu taraftan." diye mırıldandı.

Herhangi bir yanıt vermeden sol taraftaki koridora doğru yürüdüm.

Evin içi, dışına göre oldukça lükstü. Kapıdan geçen biri değil evin içinin böyle olacağını tahmin etmek, içeride birilerinin yaşadığını bile düşüneceğini sanmıyordum.

Karşıma altın sarısı aynalı bir kapı çıktığında bana mektubu yollayan kişinin odası olabileceğini düşündüm.

Kapıya doğru birkaç adım attım, sağdan ve soldan kapıdaki korumalardan daha iri iki adam karşıma çıktı.

Gözlerimin içine baktılar, sanki korkmamı beklermiş gibi. Ama onlara istediklerini vermedim. Sol elimle umursamaz bir şekilde kapıyı gösterdim. "Buradan mı giriyoruz?"

"Evet, buyurun."

Önümdeki kapı yavaşça açılmaya başladı. Ellerim titremeye başladı. Ama belli etmedim.

Hiç düşünmeden kapıdan içeriye girdiğimde beni karşılayan manzara oldukça kötüydü.

"Uzay Kara?"

Anlamıştım.

Boğazım düğüm düğüm olurken olayları kavramakta oldukça zorlanıyordum. Ellerimi siyah deri ceketimin içine soktuğumda o çoktan ayağa kalkmıştı.

"İz Özkaya?" Adım dudaklarının arasından anlamlandıramadığım bir ses tonu ile okundu. Duruşum daha da dikleşti.

Ona cevap vermeden devam etmesini bekledim.

"Baban-"

Konuşmama yeminimi tam o noktada bozmak zorunda kaldım. "O adam benim babam değil." Her kelimeyi öyle bastırarak söylemiştim ki.

Gözleri doğrudan gözlerimi buldu. "Burada işin ne o zaman?"

"Beni yalnızca o iğrenç adam için tehdit etmedin farkındaysan?"

Yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu. "Sana o notu benim yolladığımı düşündüren ne?"

Aynı gülümseme benim de yüzümde oluştu. "Peki sana, bana not yollandığını düşündüren ne?"

Bana doğru birkaç adım daha attığında gülümsemem yüzümde dondu. "Anlamadın mı gerçekten?"

Elimdeki not kağıdını yavaşça kaldırıp göğsüne doğru hızlıca koydum. "İlk görevimde zaafımı kullanarak hukuka ihanet edip, edemeyeceğimi ölçmeye çalıştığını mı? Seni o kadar iyi tanıyorum ki Uzay."

Not kağıdını hızlıca, göğsündeki elimden çekip aldı. "Olabilir. Tanıyacak çok zamanın oldu."

Psikolojimle oynuyor olması hiç hoşuma gitmiyordu. Beni tanıyordu. Herkesten çok.

Sesli bir nefes alıp birkaç adım geriledim.

"Yapmam gereken şey ne?"

"Kısa kes diyorsun yani?"

"Seninle muhatap olmak istemiyorum."

"Bugün söylemeyeceğim."

Kaşlarım çatıldı.

"Ne demek bugün söylemeyeceğim?"

"Duydun."

Beni deniyordu. İstediği peşinden koşup, onu zorlamamdı. Fakat bu istediğini ona kolay kolay vermeyecektim. Gülümsedim. Elimi cebime soktum ve numaramın yazdığı küçük kağıdı eline sıkıştırdım. "Peki."

"Bu kadar mı?" Kaşlarım iyice çatılmıştı. "Ne bu kadar mı?"

Boş gözlerle yüzüme bakmaya başladı. Düşündüklerini karşı tarafa hissettirmeme konusunda o kadar başarılıydı ki. Aynı zamanda hissettirdiklerini de.

Bir şey söyleyemeyeceğini anladığımda beklemeyerek arkamı dönüp geldiğim yoldan geri döndüm.

Girdiğim geniş kapıdan çıkarken, kapıdaki korumalara taksi çağırmalarını rica ettim ve ellerimi cebime koyup düşünmeye başladım.

Tahmin etmiştim. Namı her yerde yürüyen Uzay Kara, tabii ki yıllar önce sorgusuna girmiş olduğu ve şu an meslektaşı olan kadını deneyecekti. Hukuka ihanet etmem için elimden geleni yapacak, hatta ısrarla önüme kadın cinayetleri koyacaktı.

Taksi geldiğinde yol boyunca kendime asla hâkim olmadan düşündüm. Belki refaha kavuştuğumu düşündüm ama atladığım bir şey vardı ki, benim hikayem yeni başlıyordu. Artık on sekiz yaşında değildim.

En önemlisi de artık yalnızca kendimden sorumlu değildim. Benimle aynı kaderi paylaşan insanların yarasına merhem olmam gerekecekti. Ve ben bir insana merhem olurken, kendi yaralarımı daha da kanatacaktım.

Taksi durup, gece kulübüne girdiğimde ise sanki yeniden doğmuşum gibi derin bir nefes aldım. En yakınlarımın yanına yürüdüm kendimi gecenin güvensiz kollarına bıraktım. Doyasıya eğlenip, deli gibi sarhoş olup, dans edecektim.

Yaptım da öyle çok eğlendim ki, hem de bugüne kadar yaşadığım bütün acıları hiç yaşamamış gibi.

Elimdeki tekila bardağını dudaklarıma götürüp tek nefeste içtim.

Gözlerimi açtığımda gözlerim onun gözlerini buldu. Onu görmek beni şaşırtsa da herhangi bir tepki vermedim. Dans etmeye devam ettiğimde bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Uzay Kara.

Elindeki içki bardağını yavaşça havaya kaldırıp gülümsedi.

Sahiden her dakika beni deneyecek miydi?

Evet.

Sinem beni elimden tutup sahneye doğru çekerken ona engel olmadım. Onun burada olması falan umurumda değildi. Şu an ne o bir savcıydı, ne de ben bir avukattım.

Şu an olduğumuz gece kulübü aynı zamanda benim üniversitedeyken geçimimi sağlamak için sahne aldığım bir mekandı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde de sahne alacağım konusunda bizimkilere söz verdiğimden birazdan sahneye çıkacağım aşikardı.

Sinem ile Barış, Cem ve Atlas'ın yanına doğru ilerledim. Hepsi benimle birlikte bu mekânda çalışıyorlardı. Atlas gitaristken Cem ve Barış barmenlik yapıyorlardı.

Mekânı neredeyse her yerinde bulunan, Haluk Levent, Barış Akarsu, Cem Karaca ve Erkin Koray resimleri içimi huzur dolu yapıyordu.

Atlas elindeki tekila ile bana doğru yürürken "İzimizin kazanmasına!" diye bağırarak beni sahneye sürüklerken bizimkilerde bağırmaya başladı.

Sahnede her zamanki yerimi aldığımda, sahnenin ışıkları söndü. Baterist çubukları ritim tutarcasına birbirine vurduğunda ışıkların üzerime çevrilmesi Atlas'ın şarkıya girmesi ve bütün salonun alkışlaması bir oldu.

Kıraç-Kan ve Gül...

Kan ve gül gülle diken aşkım ve sen
Birbirine dönük sırt sen ve ben

Şarkı söylemek sanırım benim gerçekten de hayatımdı.

Kan ve gül gülle diken aşkım ve sen
Birbirine dönük sırt sen ve ben

Nakarata girerken gözlerimi kapattım.

Bilmem anlatabiliyor muyum
Seviyorum seviyor musun
Ağlıyorum gülüyor musun
Özlüyorum gidiyor musun
Sevdikçe itiyor musun
Peki öyle olsun

Üzerimde Uzay Kara'nın gözlerini hissederken ona doğru asla bakmadım. Şarkı bitimine kadar yalnızca sahne tozunu hissettim. Mikrofon elimdeyken bütün dünyayı yönetebiliyormuşum gibi hissediyordum.

Çünkü yaşamak, gerçekten de buydu.

Saatler geçtikçe, damarlarımdaki alkol miktarı da artıyordu.

"İz, çok özür dileriz yemin törenine katılamadık. Biliyorsun durumları."

Atlas sözünü bitirince sorun olmadığını gösteren bir el hareketi yaptım. Barış elimden tutup beni kendi etrafımda döndürdüğünde dudaklarımın arasındaki kahkahayı durdurmadım.

Cem ile Sinem çok uzun süredir sevgililerdi. İkisi her şeye rağmen aşka inanma kaynağımdı.

Cem ve Sinem birbirlerine sarılmış dans ediyorlardı. Bu manzara alışık olduğum bir manzara olsa da dikkatlice onları izlemeye devam ettim.

Mutlulardı ve mutlulukları etrafa yayılıyordu.

Çocuktuk aşkın ne demek olduğunu bile bilmiyorduk ama Cem'in Sinem'e aşık olduğunu biliyorduk.

Aylar geçti, yıllar geçti ama onların birbirine olan bağlılığı hiçbir zaman geçmedi... aksine arttı.

Gecenin geri kalanında neler olduğuna dair pek bir şey hatırlamıyordum ama Uzay karanın her hareketimi takip eden ela gözlerini hatırlıyordum.

Ertesi gün uyandığımda, ilk iş günümdü. Her ne kadar heyecanlı olsam da aynı zamanda soğuk kanlı olmam gerektiğinin farkındaydım. Çünkü artık stajyer bir avukat değildim.

Evimin balkonuna doğru ilerledim. Bu siteye yaklaşık on gün önce taşınmıştım. Avukatlığa ilk adımımı attığım için alelade bir evde yaşamam zordu. Bundan dolayı adalet sitesinde yaşamam en doğru olandı.

Elimdeki kahveyle balkonun demirlerine yaslanarak gözlerimi kapadım. İçime derin bir nefes çektiğimde daha huzurlu hissediyordum. Uzay Kara ile aynı sitede yaşadığımın farkındaydım. Ama hangi blokta olduğu hakkında pek bir bilgim yoktu.

Balkonda yaptığım kahve seansını sonlandırdıktan sonra hızlıca hazırlandım. Üzerimde gri tonlarında bir takım elbise vardı. Saçlarım her zamanki gibi omuzlarıma dökülmüş bir şekilde salınıyordu.

Siyah bantlı topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra, arabamın anahtarını ve çantamı alıp evden çıktım.

Bahçemdeki garaja doğru yürürken garaj otomatik olarak açıldı. Yan taraftaki evden adım sesi duymamla irkildim. "Sanırım garajımın kapısında sorun var." ardından gözlüklerini çıkarttı ve arabama doğru bir bakış attı. "Ve senin garajın oldukça büyük gözüküyor. Bu akşamlık kullansam olur mu?"

Uzay Kara.

İstemsizce gözlerimi devirdim. "Bakılır." ardından adımlarımı hızlandırdım.

"Bakılsın o zaman." gülümsedim. Yavaşça arkamı döndüm. "Gerçekten Yaman, Mira kapı önü sahnesi mi çevireceğiz?"

Gülümsedi. "Sen başlattın." arkamı döndüğümde sözlerine devam etti. "Bagajımın kapısının bozuk olmasıyla beraber, arabam da içeride."

Arabamın kapısını açtığımda mırıldandım. "Atla."

Yüzünde muzip bir gülümseme oluşurken, hızla yanımdaki yerini aldı. O kapıyı kapatmadan gaza bastığımda şaşkınca bana baktı. "Sen hep böyle soğuk nevale misindir?"

Kısaca cevap verdim. "Yalnızca zorla kendini bir yerlere bıraktıranlara."

Tiz kahkahası arabaya yayılırken, cevabı gecikmedi. "Ben, beni bırak demedim."

Sesli bir şekilde nefes aldım. "Evet öyle desen daha az belli ederdin. Ayrıca beni tanımıyormuş gibi davranma. Film sahnesinde değiliz."

"Ama ikimiz de bu hikayenin baş karakterleriyiz?" Bakışlarımı yüzüne çevirip yüzümü buruşturdum. "Eskiden."

Ardından ikimiz de sessizliğe boğulmuştuk. Kendimi diken üstünde hissediyordum. Çünkü yıllar sonra onunla tekrardan yan yanaydım. Ve bu yakınlık beni yerle bir edecek kadar sinir bozucuydu.

Adliyeye yakın bir yerlerde kendime kahve almak için arabayı park ettim. "Kahve ister misin?"

Umursamazca omuz silkti. "Olur."

Arabayı boşa alırken konuştum. "Tamam o zaman git al." gülmesini bastırmadan kapıyı açtı ve iki tane filtre kahve alıp geri döndü.

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek yola devam ettim.

"Rica ederim de, sen sabah kahve içmedin mi?" kaşlarım çatıldığında kahveyi dudaklarımın arasına götürüp kocaman bir yudum. "Sen benim evimi mi gözetliyorsun?"

O da kahvesinden bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Balkonlarımız karşılıklı?"

"Salak mıyım ben?"

Konuyu değiştirmek ister gibi kıpırdanıp durdu.

"Senden istemem gereken bir şey vardı." sorusuyla hafifçe kaşlarım çatılmıştı. Her zamanki gibi hiçbir hareketini kestiremiyordum. "Evet?"

Elindeki dosyayı yavaşça kucağıma bıraktığında adliyenin bahçesine çoktan girmiştik. Arabayı hızla park ettikten sonra elime dosyayı aldım. Bir cinayet dosyasıydı.

Kahvesini dudaklarına götürürken konuşmaya başladı. "Bir kadın cinayet vakası, ölen kadının avukatı olmanı ve bu davayı her ne olursa olsun almanı istiyorum."

Bana emir vererek konuşması beni çok sinirlendiriyordu. "Ya bakmazsam?"

Hızlıca nefes verdi. "Vicdanın bakar." Ardından kapıyı açıp beni tek başıma bıraktı.

Dosyanın ilk sayfasını açtığımda, asla karşılaşmayacağımı düşündüğüm bir vakayla karşılaştım.

Maktul adı: Çiğdem Yılmaz

Fail adı: Kadir Yılmaz

Öldürme sebebi: Tartışma

Öldürülme şekli: Boğularak

Dosyada gördüğüm kadın babamın yeni eşi, katili ise babamdan başkası değildi.

2.BÖLÜM

27/10/2019

Genç adam, elindeki kitabın sayfasını değiştirdi. Yüz otuz dördüncü sayfadaydı. Sayfayı okumaya başlamadan önce etrafına bakındı. Ona en huzur veren yerdeydi. İnsanlardan uzakta, bir hamağın üstünde. Göğüs'ünde yatan kadına baktı. İlgiyle kitabı okumasını bekliyordu.

Genç adam, onu daha fazla bekletmeden satırlara başladı. "Çok talihsiz bir zamanda karşılaştık."

Bak bana, bak bana
Ne zerre kaldı benden
Sev beni, sev beni
İstemem başka senden

Ağlamaktan hiçbir zaman utanan bir insan değildim. Gözlerimden ne zaman yaş aksa buna sevinirdim. Çünkü eğer ağlıyorsam, hâlâ yaşıyorum demektir.

Ve bugün, yine ağlıyordum. Gözlerimden yaşlar yine akıyordu. Yine o adam yüzündendi.

O adam yine bir anneyi bu dünyadan almıştı. O adam yine bir kız çocuğunu bu dünyada yalnız başına bırakmıştı.

Kim bilir neredesin?
Bilinmez bir yerdesin
Sev beni, tek beni
Öyle sev ki

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavradığında gaza daha da yüklendim. Oysa nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Belki de bir deniz kenarına gitmeliydim. Hem kulaklıklarım da kulağımdaydı. Sena Şener eşliğinde denize fısıldardım her şeyi...

Bir an bu fikir cazip geldi. Hızlıca arabayı bir sahil kenarına çektim.

Bugün benim ilk iş günümdü değil mi? Her şeye sil baştan başlayacaktım.

Ama şu an, bir ilk okul çocuğunun harfleri öğrenirken okuduğu karmakarışık cümlelerden farksızdım. Yaşadıklarım anlamsızdı. Fakat yaşamadan öğrenemezdim.

Ama artık okumayı sökmemiş miydim?

Yüzümü güneşe dönerek yürümeye başladım. Güneş ışığı gözlerimi alıyordu. İyice kıyıya ulaştığımdaysa gözlerimi sıkıca kapattım.

Kulaklığımdan kulağıma sızan şarkı bütün vücuduma etki ediyordu. İyi hissediyordum. Yavaşça dizlerimin üstüne çöktüm. Gözlerim hâlâ kapalıydı ama kalbimin sesi sonuna kadar açıktı. Aynı dinlediğim şarkı gibi. Ağlamam şiddetlendi. İçimdeki acıyı nasıl söküp atacağımı bilmiyordum. Bağırsam kime duyurabilirdim?

Bir kere dedim kendime, bir kere olsun kendine zarar verme. Kimse duymasa da bağır. En fazla deniz seni anlar. Güneş sana ağlar.

O bir tepe ben bir ova
Koyulmuşuz aynı yola
O gök mavi bense kara
Koyulmuşuz aynı dünyaya
Zaman zaman sorarım "neden?"
"Zaman nedir, sabah nedir?"
Şimdi gitsem buralardan
Bunu kim bilir, kim bilir?

Kulaklarıma güçlü bir çığlık sesi geldiğinde, bu çığlığın içindeki acıyı anlayabiliyordum. Durmadım daha da ağladım. Daha da bağırdım. "Anne."

Karşılık bekledim.

Karşılık alamadım.

Sonrasında fısıldadım. "Seni çok özledim." Ellerimi saçlarıma yerleştirdim. "Çok özledim ve sen bir daha gelmeyeceksin."

Saçlarımı daha fazla çekiştirmeye başladığımda bir kolun beni arkadan çekiştirmeye başladığını son anda algıladım. Sonrasında şarkı durdu.

"Ne yapıyorsun sen?"

Cevap vermedim. Şu an arkamda kimin olduğu pek önemli değildi. Ama aklımdan geçen ilk isim, Uzay'dı.

O da cevap vermedi. Sessizce yanıma oturdu. Ağlamamı durdurmadım. Ondan saklama gereği de duymadım. Ben buydum.

Bir süre yalnızca ağladım. Asla susmadan. İçim dışına çıkarcasına.

Ağlamaktan bitkin düştüğümde ise o yabancının yanımdaki varlığı hâlâ devam ediyordu.

"Böyle davalara alışman gerekiyor." Dudağımın arasından çıkan son hıçkırık, onun sesini duymamla kesildi. "Evet senin yaşadıklarını düşününce çok ağır ama sen her şeyin üstesinden gelirsin."

İrkilerek yüzümü ona çevirdim. "S-sen."

Yıllar onu değiştirmemişti.

"Seninle gurur duyuyorum." İçimdeki nefreti tam şu an kussam kim beni durdurabilirdi?

"İlk günden beri aklım sende İz."

"Öyle mi?" Gözlerinin içine baktım ve o kelimeyi bastırarak söyledim.

"Hala."

"Biliyorum, senin tarafından bakıldığında şu an burada olmam çok saçma. Ama, ama yapamadım İz. Seni bu halde bırakmaya dayanamadım."

Burukça gülümsedim. "Ne varmış halimde?" Kayalıkların arasında duran küçük ama sivri taşı elime aldım. Elimde olmadan denize fırlatırken aynı zamanda ekledim. "Biliyor musun hala? Bundan çok daha kötü olduğum zamanlar vardı. Mesela annemin cenazesine bile gidemediğim o gün. Bir yıl boyunca bir kere bile görüşüme gelmediğiniz her gün." Kullandığım her kelimeyi o kadar bastırarak söylüyordum ki. "Dört yıl boyunca tek başıma hukuk fakültesi bitirdim ben. Köpek gibi çalıştım. Biriniz gelip sordunuz mu? Ya biriniz gelip bana başsağlığı dilediniz mi be? Şimdi gelip bana burada üzülüyormuş numarası yapıp iğrenç sülalenizi daha da düşürme."

"Biz de iyi değildik İz. Abim o kadar kötü bir durumdaydı ki kime ne şekilde yeteceğimizi bilemedik." bir eli saçlarıma kayarken ondan hızlı davranıp kendimi geriye çektim.

Hani hep derler ya, baba tarafı diye bir gerçek vardır diye. O gerçekle doğduğum günden beri karşı karşıyaydım ben.

"6 yıl mı, ne yapacağınızı bilemediniz hala?" Bunu söylerken sesim çok güçsüz çıkmıştı. "Ben çocuk değilim ve bence sen artık git." gözlerim bu sefer yalnızca denize bakıyordu.

"Bak İz, sen bizim biricik kızımızsın. Şu an nasıl sana arkamı dönüp gidebilirim?" elini cebine attı ve kucağıma bir fotoğraf koydu. Bu fotoğraf annem ve benim fotoğrafımdı. Yaklaşık dokuz on yaşlarındaydım. Kapının önündeydik ve annem saçlarımı örüyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi bilmiyorum ama ağlayan gözlerim doluyordu.

"Annen hayatımda gördüğüm en mükemmel anneydi, hatta hayatımda gördüğüm en güçlü kadındı."

Dudaklarımın arasından histerik bir kahkaha kaçtı. "Halacığım geçen gün Instagram'da kadın haklarını kapsayan bir story atmıştın değil mi?"

Gururla baktı gözümün içine. "Evet."

Bir anda ciddileşirken sözlerimi canını en çok yakacak şekilde seçmeye çalışıyordum. "İnstagramda kadın haklarını savunan bir kadınsın ama yıllarca o iğrenç adamın annemi acımasızca dövmesine tek kelime bile etmedin. Ben küçüktüm, babam anneme her vurduğunda sana gelip yardım isterdim. Ve sen bana derdin ki, onlar karı koca böyle anlaşıyorlar." Gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı.

"Ben küçüktüm. İnanıyordum. Nereden bilebilirdim ki o anlaşmanın bir gün, annemi öldüreceğini."

"Siz hepiniz benim annemi öldürdünüz! Şimdi gelip bana burada annen güçlü bir kadındı deme! Çünkü benim annem güçlü bir kadın değildi. Güçlü olmaya mecbur bırakılmış bir kadındı." elimdeki fotoğrafı ona yaklaştırdım. "Bak, fotoğrafta gördüğün bu kadın öldü." Sesimi daha da yükselttim. "Duydun mu beni? Öldü! Ve benim şu an atacağım hiçbir çığlık onu geri getirmeyecek!" hırsla ayağa kalktım. Kollarımı iki yana açtım ve birkaç adım geriledim. "Gördüğün gibi hala. Ben çalıştım, okudum, büyüdüm ve avukat oldum. Ne sana ihtiyacım var, ne de başkasına. Bunca yıl her şeyi görmezden geldiniz bundan sonra da gelin." Yerde duran çantamı elime aldım. "Son olarak, haline üzüleceğin birisi varsa o da kardeşin. Ona de ki hala, İz diyor ki: bugüne kadar aşağıladığı her şeye mecbur bırakacağım onu. İki kadını öldüren elleri var ya, yerinde duracak. Ama o ellerle su içmeye bile korkacak. Ölmeyecek, ama asla yaşamayacak."

Kendimi daha iyi hissedip toparladığımda, karakolda beni müvekkilimin beklediğinin farkındaydım. Ellerim istemeye istemeye direksiyonu karakola sürdü.

Araba durduğunda anahtarları bile almadan arabadan çıktım. "Hoş geldiniz İz hanım." karşımdaki vale çalışanına kafamı sallayarak cevap verdikten sonra kapımı bile kapatmadan içeriye girdim.

X-ray aracından geçerken elimdeki avukat kimliğimi güvenlik görevlisine gösterip derin bir nefes aldım. Büyük ihtimalle şu an sorgu odasındaydı. Ve psikolog eşliği ile ifadesi alınıyordu. Acaba nasıl hissediyordu.

Sorgu odalarının olduğu kata geldiğimde ismini bilmediğim bir asistan yanıma geldi. "Hoş geldiniz, İz Hanım. Müvekkiliniz susma hakkını kullanarak avukatını, yani sizi bekledi."

"Buyurun bu taraftan." Elimdeki dosyayla sorgu odasından içeriye girdim. Kapıyı kapattığımda bir an arkama dönmeye, onu görmeye cesaretim yoktu. O henüz küçücük bir kız çocuğuydu. Annesi olmadan ne yapacaktı?

"Hangi odada?" bunu tek nefeste sormuştum.

"Buyurun bu taraftan." En sonunda bütün cesaretimi toplayıp, derin bir nefes alıp arkamı döndüm. Ama karşılaştığım manzara beklediğim gibi değildi.

Şu an karşımda oturan kız, küçük bir kız çocuğu değildi. En az yirmili yaşlarındaydı. Bu nasıl olabilirdi? Ve bakışları nasıl yalnızca birini hatırlatabilirdi.

Bir an yanlış yere girdiğimi düşündüm. Elim odadan çıkmak için kapı kulpuna gitti.

"İz Hanım?" Daha önce hiç duymadığım ses tonundan adımı duymak garip hissettirmişti.

"Annemin avukatı sizsiniz sanırım?" Arkamı döndüğümde bana umutla bakan bir çift mavi gözle karşılaştım. *"Güneş Yılmaz?"* Başını olumlu anlamda salladı. Adı canımı acıttı.

Sakince karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum ve elimi uzattım. "İz Özkaya."

Baban, anneni yıllardır aldatıyormuş İz.

"Memnun oldum." Gözlerimin dolmasına engel olmak için önümdeki dosyada gözümü gezdirirken konuşmaya başladım. "Kişisel bilgilerine hiç bakmadığımdan seni küçük bir kız olarak bekliyordum." Cevap

vermesine müsaade etmeden devam ettim. "Şimdi Güneş, senden en baştan her şeyi anlatmanı istiyorum." Artık gözlerinin içine bakıyordum. "Babanla aran nasıldı?"

Gözlerinin içinde bir parlama gördüm. "Babam benim ilk aşkım." dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Küçüklüğümden beri her daim yanımdaydı. O kadar mükemmel bir insandır ki, bırak annemi bir karıncayı bile incitemezdi."

Ağlama İz. Ağlama İz. Ağlama İz.

"Biraz daha aç."

"Babam ve annem daha birkaç yıldır evli. Ben evlilik dışı doğmuşum. Babamın birkaç yıl öncesine kadar bir evliliği vardı hatta benim yaşlarında bir kızı da varmış." Sustu ve derin bir nefes aldı. "Ama o evliliğindeki kadın vefat edince annemle evlendi. Zaten annemle, evli olmasına rağmen sürekli görüşüyordu. O kadını sevmediğini ve psikolojik sorunları olduğu için onunla birlikte olduğunu söylüyordu."

Şu an nasıl hissediyorum biliyor musunuz? Küçücük bir kız çocuğu gibi. Babasından az önce dayak yemiş küçücük bir kız çocuğu.

Normal şartlarda şu an bağırıp çağırmam gerekiyordu değil mi? Annemi korumam, babasının ne kadar iğrenç bir insan olduğunu söylemem gerekiyordu.

Ama bunu yapmadım.

Yapamazdım.

"Peki eski evliliğindeki kızıyla görüşüyor mu?"

Gülümsedi. "Annesi intihar edince babamı suçlamış, hatta onu bıçaklamış. Hapse girdi diye biliyorduk ama son aldığımız bilgiye göre avukat olmuş." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hoş kiminle ve nasıl olduysa."

Bu kadar tepkisiz durmam normal miydi? Oysa ki tam şu an kendimi savunmam gerekirdi. Yıllarca bir yerlere varmak için kendimi paralamıştım. Yanımda bana destek olacak tek bir insan olmamasına rağmen, hiçbir zaman pes etmemiştim. Ve şu an karşımda duran kişi bana, acılar içinde kıvrandığım yılları hafife aldığını söylüyordu.

Gözlerimin içine bakıyordu. Derin bir nefes alarak istemeden de olsa sordum. "Olay anında neredeydin?"

"Dışarıda." Uzun, kırmızı ojeli tırnaklarıyla masada kendince bir ritim tutturmaya başladı. "Arkadaşlarımla birlikte bir barda eğleniyordum. Eve geldiğimde ise annemi yerde, başından silahla vurulmuş bir şekilde

“Lavanta rengi gülün anlamını unuttun mu sevgilim?
İlk görüşte aşk demek.
Ve eğer ayrılırsak, sana söz veriyorum ki;
seni ilk gördüğüm an tekrar aşık olacağım.”

İz on sekiz yaşında üniversite tercih sonuçlarını bekleyen bir genç kızdır.
Küçüklüğünden beri babası ile anlaşamayan ama içten içe ona aşık olan İz,
annesi ile yeni bir hayata hazırlanıyordur.
Fakat sınav sonuçlarının açıklandığı gün, babasının annesini öldürmesiyle
koskoca şehirde yapayalnız kalır.
Yaptığı eylemlerin bedelini öderken,
ayakları yere sağlam basan çok güçlü bir avukat olmayı başarır.

Tek başına hukuk fakültesi okuyup, asla yıkılmayan İz;
Aşk'a karşı maalesef bu kadar güçlü kalamamıştır.
Çünkü o farkında olmasa bile, çoktan Uzaydaki İzler olmuştur.

“Karanfil çiçeğinin anlamını biliyor musun sevgilim?
Kaybın içindeki özlem demek...
ve sen bu saatten sonra gelsen de,
ben lavanta rengi gül verdiğin o kız değilim.”

9 786256 130753